

Arrest

nr. 123 473 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2012 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer O.I.J., van Belgische nationaliteit.

Op 3 januari 2013 dient verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van de heer O.I.J.

Op 26 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2013 werd ingediend door:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Nigeriaanse

Geboortedatum: (...)1972

Geboorteplaats: Omoku

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(. ..)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Uit het voorgelegde arbeidscontract blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976.

De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter. Zelfs indien betrokkene opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat hij actief werk zoekt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis :Art 7, §1, 2°: regelmatig verblijf verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samen lezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 26.06.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.V.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.(...)

Artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet luiden als volgt:

Artikel 10 G.W.:

"[...] Er is in de Staat geen onderscheid van standen.

De Belgen zijn gelijk voor de wet; zij alleen zijn tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld. De gelijkheid van vrouwen en mannen is gewaarborgd. [...]"

Artikel 11 G.W.:

"[...] Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden. Te dien einde waarborgen de wet en het decreet inzonderheid de rechten en vrijheden van de ideologische en filosofische minderheden. [...]"

Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § J, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden. [...]"

In casu is de bestreden beslissing van 26 juni 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat blijkbaar de partner van verzoekster niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" zou beschikken.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Nigeriaanse partner.

Immers, een inkomen bekomen via tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-reglementering is een regelmatige en stabiele vorm van bestaansmiddelen. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de Belgische partner van verzoekster al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik verwerende partij verzoekster of diens Belgische partner om stukken hierover heeft verzocht. Er werd ook niet gevraagd naar stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling of naar hun maandelijkse uitgaven en inkomsten ten einde een behoeftenanalyse te kunnen doen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Men had bij voorbeeld verzoekster en haar partner (gelet op hun concrete situatie) een maand bijkomend gegeven om de stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling voor te leggen of van maandelijkse uitgaven (bv. huur, water, gas, elektriciteit, telefoon, tv, internet, etc ...). Bovendien is de tewerkstelling in het kader van artikel 60 niet uitdrukkelijk voorzien in de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Immers, de tewerkstelling van de Belgische partner van verzoekster brengt ruimschoots genoeg op om in het onderhoud van het gezin te voorzien. Door te stellen dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wetgeving geen tewerkstelling is die voldoende stabiel en regelmatig is, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.

Verzoekster als leek en rechtsonderhorige begrijpt er NIETS van. Het verschil hier dat verwerende partij een onderscheid maakt tussen tewerkstelling in het reguliere arbeidsstelsel en de tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet. In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd met geen woord gerept over de tewerkstelling van artikel 60 OCMW-wet en of deze al dan niet aanvaard kan worden. In het

kader van gezinshereniging met een Belgische partner dient de Belgische partner over voldoende, stabiele en toereikende inkomsten te beschikken. Verzoeksters partner beschikt over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. De middelen zijn geen uitkering van het OCMW (lees: leefloon), geen werkloosheidsuitkering en geen inkomen dat lager ligt dan " [...] honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie [...] " zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster acht een fundamenteel beginsel van de Belgische rechtsorde namelijk het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel in casu geschonden. Verzoekster snapt de ongelijke behandeling tussen de tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet en de tewerkstelling binnen het reguliere arbeidscircuit. Immers, het inkomen van verzoeksters partner is stabiel, regelmatig, toereikend. Er is geen enkel onderscheid met de tewerkstelling in het reguliere arbeidscircuit. Verwerende partij stelt dat de tewerkstelling binnen artikel 60 OCMW-wet niet langer is dan de periode om terug een uitkering (lees in casu: werkloosheidsuitkering) te genieten, is niet ernstig. Verwerende partij heeft geen glazen bol en kan niet rekenen op veronderstellingen dat verzoeksters partner na zijn tewerkstelling een werkloosheidsuitkering gaat aanvragen en alleen daarvan zal leven. Immers, dezelfde argumentatie kan gehanteerd worden in het kader van tewerkstelling binnen het reguliere arbeidscircuit, waarbij de Belgische partner van een vreemdeling voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan aantonen en de volgende maand een werkloosheidsuitkering zal ontvangen. Deze ongelijke behandeling is nergens expressis verbis verantwoord in de bestreden beslissing, terwijl dit eveneens van doorslaggevend belang is voor de beoordeling van het dossier van verzoekster.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over. In casu had verwerende partij minstens moeten vragen naar bijkomende stukken.

Integendeel, verwerende partij heeft geen enkele behoeften-analyse gemaakt en nodigde noch verzoekster noch diens Belgische partner recente bewijzen van (zoektocht) tewerkstelling voor te leggen of bewijzen inzake maandelijkse uitgaven. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoekster de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeften-analyse kan voeren. In de bestreden beslissing VERONDERSTELT verwerende partij dat de partner van verzoekster geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren. Door te stellen dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wetgeving geen tewerkstelling is die voldoende stabiel en regelmatig is, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 januari 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, en dit in functie van haar Belgische partner met wie zij een duurzame relatie heeft. In dat geval is *conform* artikel 40ter van de

vreemdelingenwet artikel 40bis van de vreemdelingenwet van toepassing, meer specifiek artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, dat luidt:

“§2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (..)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; (..)

§4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. (..)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt nog:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (..)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; (..)”

De duurzame relatie met haar partner wordt niet betwist door verweerder. Evenwel stelt verweerder vast dat verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan verzoekster werd gevraagd om ten laatste op 2 april 2013 de volgende documenten voor te leggen: huwelijksakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijs samenwonen één jaar voorafgaand aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoekster heeft met betrekking tot de bestaansmiddelen een arbeidscontract van haar partner voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van

de organieke wet van het OCMW van 8 juli 1976. Verzoekster betwist dit niet. Anders dan verzoekster voorhoudt, is deze vorm van tewerkstelling door verweerder beoordeeld als niet stabiel en regelmatig omdat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Zelfs indien haar partner opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat hij actief werk zoekt.

Verzoekster betoogt dat verweerder door deze motivering voorwaarden toevoegt aan de wet en dat het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel is geschonden, nu verweerder de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ongelijk behandelt ten opzichte van de tewerkstelling binnen het reguliere arbeidscircuit. Zij meent dat er geen enkel onderscheid is met de tewerkstelling in het reguliere arbeidscircuit.

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) luidt als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

Verwerende partij verwijst in de bijlage 20 op voldoende schragende wijze terecht naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het feit dat haar partner niet over stabiele bestaansmiddelen beschikt omdat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Waar verzoekster meent dat er geen onderscheid is met de tewerkstelling in het reguliere arbeidscircuit kan zij niet worden gevolgd. Verwerende partij verwijst in de bijlage 20 reeds op voldoende schragende wijze naar artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet omdat het wel degelijk een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening betreft indien het OCMW optreedt als tijdelijke werkgever in de zin van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, waardoor geen rekening kan gehouden worden met bestaansmiddelen die uit deze tewerkstelling voortvloeien (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c): *“que l'article 60 de la loi précité recouvre bien une forme d'aide sociale attribuée par le CPAS agissant lui-même comme employeur temporaire, ce qui suffit à exclure cette forme d'aide des moyens de subsistance, conformément à l'alinéa trois, 2°, de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980”*). In de mate verzoeker betoogt dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een niet-financiële dienstverlening betreft, kan het betoog de verwijzing naar artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet in de bijlage 20 niet aan het wankelen brengen.

Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het centrum ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

In het arrest Betray van 31 mei 1989 (zaak 344/87) stelt het Hof van Justitie dat de vraag of iemand als werknemer kan beschouwd worden niet afhankelijk is van de omstandigheid dat de productiviteit van de tewerkgestelde gering is ingevolge die regeling, noch van de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald. Zo stelt het Hof dat er niet wordt afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer door het feit dat de beloning goeddeels uit overheidssubsidies wordt betaald. In hetzelfde arrest stelt het Hof echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopneming van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hen mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd.

Zoals reeds werd vooropgesteld, is de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet erop gericht werk te bieden aan personen die uit de arbeidsmarkt zijn gestapt of gevallen met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd, waardoor de tewerkstelling niet *a fortiori* kan worden gelijkgesteld met een tewerkstelling binnen het reguliere arbeidscircuit.

Verweerder stelt daarnaast in de bestreden beslissing terecht vast - dit wordt ook niet ernstig betwist door verzoekster - dat de inkomsten die verzoeksters partner geniet niet als stabiel kunnen worden beschouwd omdat de wet zelf een tijdslimiet plaatst op de tewerkstelling door het OCMW waaruit de inkomsten van verzoeksters partner worden gegenereerd. Er wordt derhalve niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opgesomd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, namelijk de vereiste om te beschikken over stabiele inkomsten en verweerder stelt op grond hiervan derhalve terecht dat de betrokkene, namelijk verzoeksters partner, niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Een schending van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel wordt niet aangetoond, nu ook volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dergelijke tewerkstelling, met als doel betrokkene terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces, niet kan worden beschouwd als een tewerkstelling binnen het reguliere arbeidscircuit.

Verzoekster meent voorts dat een behoefteanalyse had moeten worden doorgevoerd. Verzoekster betwist evenwel niet dat zij aan de verwerende partij geen enkele indicatie heeft overgemaakt dat haar partner, indien hij ondertussen een werkloosheidsuitkering zou krijgen, nog actief werkzoekende is, minstens toont zij niet aan dat dit wel het geval zou zijn. Verzoekster weerlegt met haar betoog dan ook niet dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn niet aantoonde dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op deze vaststellingen heeft verzoekster bijgevolg het bestaan van "*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*" niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, met toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende aldus *in casu* geen verdere "*behoefteanalyse*" te doen met toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen *in casu* gebeurd is.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Zoals voorts blijkt, heeft verzoekster de gelegenheid gehad om naar aanleiding van haar aanvraag alle stukken over te maken die zij dienstig achtte ter staving van het bestaan van de bestaansmiddelen waarover haar partner beschikt.

De schending van de door de verzoekster aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat het hier een koppel betreft bestaande uit een Belg en Nigeriaanse partner.

Dat verzoekster samen met haar partner een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd. Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekster in die zin dat verzoeksters gezinsbanden in België niet opwegen tegen de weigering van verblijf.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Dat verzoekster minstens heeft aangetoond en duurzame en hechte relatie te hebben met haar Belgische partner van meer 2 jaren, wat niet betwist wordt door verwerende partij.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.4 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster betoogt dat zij sinds meer dan twee jaar een duurzame en hechte relatie heeft met haar partner met wie zij samenwoont. Zij stelt dat het nagenoeg onmogelijk is in haar land van herkomst een familieleven te leiden nu haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Aangezien verzoekster nooit tot verblijf werd gemachtigd, betreft het *in casu* een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster herhaalt slechts dat de bestreden beslissing haar zou scheiden van haar partner en dat het centrum van haar belangen in België is gelegen, doch toont met dergelijk summier en weinig concreet betoog niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar partner met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar partner kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN